

Pardubice jsou statutárním městem na východě Čech, metropole Pardubického kraje. Na soutoku řek Labe a Chrudimky. S téměř 90 tisíci obyvateli jsou desátým největším městem České republiky. Hlavními průmyslovými odvětvími města jsou průmysl chemický, strojírenský a elektrotechnický. Pardubice jsou proslavené perníkem, a to již od 16. století (tradiční spojení „pardubický perník“ je chráněné označení původu Evropské unie), dále dostihovými závody Velká pardubická, motocyklovými závody Zlatá přilba, a v neposlední řadě i výrobou plastické výbušniny pod značkou Semtex.

První dochovaná zmínka o existenci Pardubic pochází z roku 1295, k roku 1340 jsou už připomínány jako město. V roce 1491 Pardubice koupil Vilém II. z Pernštejna, nejmocnější šlechtic tehdejšího českého království. Vedle zvelebování města a panství se pustil i do pozdně gotické přestavby zdejšího vodního hradu, jeho synové Vojtěch a Jan pak pokračovali ve stylu renesančním. Tento historický unikát – přechod obranného vodního hradu na rozlehlý a pohodlný Pardubický zámek – můžeme obdivovat dodnes. Za pánů z Pernštejnů prodělaly Pardubice největší rozkvet. Na konci 16. století a v 17. století nastal úpadek. Nový rozvoj města přišel od poloviny 19. století s připojením města na železnici (první vlak přijel do Pardubic 20. srpna 1845). Vznikla zde řada průmyslových podniků jako lihovar, cukrovar, továrna na mlýnské stroje, Fantova rafinérie minerálních olejů a další. Podobně jako v jiných místech země tehdy došlo i ke značnému rozvoji kultury, sportu a dalších odvětví. 5. listopadu 1874 se poprvé běžel světoznámý dostih Velká pardubická. Pardubice jsou i kolébkou českého letectví, když 13. května roku 1911 uskutečnil inženýr Jan Kašpar první dálkový let z Pardubic do Velké Chuchle u Prahy, kde přistál na dostihovém závodišti. Po první světové válce došlo k dalšímu rozmachu průmyslu. Vznikly firmy Explosia a Synthesia, také Telegrafia, později Tesla. Po druhé světové válce se započalo s výstavbou nových městských čtvrtí. V šedesátých letech se začalo stavět sídliště Polabiny na pravém břehu Labe. Poté byla vybudována ještě sídliště Dubina a Cihelna.

Kladruby nad Labem leží v kraji Pardubickém zhruba 6 km severozápadně od Přelouče a 22 km západně od Pardubic. Obec je známa především díky místnímu Národnímu hřebčínu, s. p., kde se chová již od 16. století Starokladrubský kůň.

Národní hřebčín Kladruby nad Labem je chovnou stanicí běloušů českého plemene starokladrubských koní. Starokladrubský kůň je teplokrevné plemeno vzniklé křížením starošpanělských a staroitalských koní. V hřebčíně je chováno přibližně 300 starokladrubských koní, probíhají v něm zkoušky výkonnosti hřebců, drezurní i jiné závody a řada akcí pro veřejnost. Praxi v tomto hřebčíně zde získávají i studenti Středního odborného učiliště zemědělského v Kladruzech n. L., které je zaměřeno na chov koní a jezdeckví.

Národní hřebčín Kladruby nad Labem tvoří několik objektů:

- hřebčín v Kladruzech nad Labem – ustájení hlavního stáda, tj. plemenných hřebců, chovných klisen a mláďat do odstavu, koní ve výcviku a sportovních koní určených k prodeji,
- paddock – ustájení teplokrevných klisen,
- dvůr Josefov – ustájení nízkobřezých a nezabřezlých chovných klisen,
- odchovna Selmice – oddělený odchov mladých hřebců a klisen (do tří let věku),
- zámek a kostel sv. Václava a Leopolda – je spravován Národním hřebčínem v Kladruzech a spolu s empírovými budovami hřebčína tvoří jeden uzavřený celek.

Součástí hřebčína jsou i rozsáhlé pozemky v okolí s výběhy pro koně. Samostatnou pobočku tvoří Hřebčín Slatiňany, kde se chovají vraníci stejného plemene (cca 250 kusů). V Kladruzech nad Labem jsou chováni bělouši (cca 300 kusů).

Chovu koní se v Kladruzech nad Labem věnovali již Pernštejnové, kteří zdejší panství zakoupili v roce 1491. Součástí panství byla i obora, kterou Maxmilián II. dostal darem od českých stavů v roce 1560 a později zde vybudoval hřebčinec. Rudolf II. udělil hřebčínu statut císařského dvorního hřebčína. Od doby Rudolfa II. byli koně z Kladrub využíváni jako kočároví koně pro rakouský císařský dvůr. V roce 1918 získal hřebčín do vlastnictví československý stát, avšak chov starokladrubských koní byl po roce 1918 téměř zničen, jelikož bylo rozhodnuto zdejší chov jako zbytečný zlikvidovat. Do roku 1931 bylo chovné stádo téměř rozprodáno. S regenerací chovu začal až profesor František Bílek ve 40. letech 20. století. Podle mnoha odborníků na poslední chvíli. K

regeneraci museli být využiti zčásti i koně jiných plemen. Starokladrubští koně představují zřejmě jediné plemeno na světě, které bylo vyšlechtěno speciálně pro tažení kočárů císařů a králů. Vrané starokladrubské koně pak používali k reprezentativním účelům převážně vysocí církevní hodnostáři. Starokladrubští koně slouží na královských dvorech však i dnes. Dánská královna vyjíždí na slavnostní projížďky po Kodani ve zlaceném kočáře taženém šestispřežím běloušů kladrubského chovu. Ve Švédsku jezdí na starokladrubských bělouších trumpetisté švédské královské jízdni gardy. V roce 1995 byl starokladrubský kůň vyhlášen za kulturní památku a v roce 2002 bylo kmenové stádo běloušů vyhlášeno za národní kulturní památku. Jde totiž o unikátní plemeno, které je dnes chováno v tomto rozsahu jen v České republice. Ve světě je celkem chováno přibližně 1100-1200 koní tohoto plemene.